

Cesta ke studánce

Bylo to takové běžně útulné nedělní odpoledne, slunéčko prozařovalo mřížovaným oknem a svými zlatými stébly po zdech tvořilo zářivou mozaiku okenice. I v toto úplně běžné odpoledne mi přivítala do pokoje příjemná návštěva. Jemně zaťukala prsty na rám dveří a svým medovým hlasem mě oslovila. Když návštěvnice promluvila, bylo těžké se soustředit na to, co říká, její sladký hlas mi totiž jako příjemná melodie rozostřil všechny myšlenky. Hlas se nepodobal žádnému hlasu jinému. Nebyl to nějaký běžný hlas, který slychávám v hovorech lidí na ulici, či u prodavačů v krámě. Tento byl jedinečný. Probouzel ve mně příjemný pocit bezpečí a deja vu. Byl to hlas mé maminky.

Maminka stála na prahu mých dveří a půvabně se usmívala. V obrysu ji ozařovala zář z vedlejšího pokoje, způsobující zbarvení jejích vlasů, do barvy mincí ze zlata, které jí jak roztavené stékali po ramenou až k prsům. V rukou držela kovový džbán, který mi poklidně podávala. Z jejího postoje a způsobu, kterým na mě mluvila, jsem bystře usoudila, že mě o něco žádá. Byla jsem natolik upoutaná její krásou, že jsem z její žádosti dokázala pochytit jen dvě slova „voda, vdolky“. Druhé z těchto slov ve mně vyvolalo mimořádné zaujetí, které mě nutilo upoutat všechnu moji pozornost na maminčiny požadavky a pokusit se jim, co nejvíce a co nejpřesněji vyhovět.

Maminka ke mně ladně přitančila blíže a pomalu mi do rukou vtiskla kovový džbán. Veškerá moje pozornost se přesunula na studenou nádobu nacházející se nyní v mé náruči. Džbánek nebyl ničím zvláštní, abych pravdu řekla, podobal se jakémukoliv džbánu jinému, ale přesto byl něčím krásný. Pyšnil se svým zářivě stříbrným povrchem, který se v odpoledních paprscích náramně leskl a za pomoci sluníčka, které celou situaci mlčky sledovalo přes skleněnou okenici, vytvořil po celém pokoji několik desítek zlatavých prásátek. Jakmile jsem nádobku pootočila, abych si ji lépe prohlédla, prásátka se dala do pohybu. Začala se všelijak prohánět, přeskakovat se a dovádět a pár z nich se dokonce rozhodlo zajít navštívit místnost vedlejšího pokoje. Kromě toho všeho byl džbán poměrně lehoučký a také nejspíš nesmírně zvědavý, neboť ke mně neustále natahoval své zaoblené ouško, poslouchaje, zda jsem natolik chytroučká pochopit, co se po mě vyžaduje. Zamyslela jsem se. Pomocí veškeré mé rozespálé inteligence jsem vydedukovala, že mě maminka žádá džbán něčím naplnit. Čím? To už moje hlavička dohromady složit nedokázala. Beznadějně jsem pohlédla do maminčiny překrásné tváře, zoufale hledajíc nějaký náznak či řešení této zapeklité situace. Na obou tvářích se jí prohloubil pár mile vypadajících drolíčků a její koutky vzletěli vzhůru jako nějaká dvojce zamilovaných motýlků, tvoříc na jejím půvabném obličejí okouzlující úsměv. Maminka mi z tvářičky, jako z nějaké staré knihy, přečetla můj, z mého pohledu neřešitelný, problém (víte, jak to maminky dělávají) a znovu zdůraznila svoji prosbu. Zažádala mě, jestli bych neskočila do lesní studánky pro vodičku, že by mi poté za odměnu vdolky upekla. Radostí se mi rozšířily zorničky. Tenhle plán se mi tuze zalíbil a hned jsem, hlavně kvůli těm vdolkům, svolila. Na nic jsem nečekala. Oblékla jsem si azurový kabátek, takový ten se stříbrnými knoflíčky a s krajkovým okrajem, a loučíc se s maminkou, která mě kladla na srdce, ať si dávám pozor, jsem vyrazila do pohádkového světa slunného letního odpoledne.

Po cestě mi hlavou neprotéká nic jiného než řeka myšlenek na maminčiny úžasné vdolky. Tenhle božský pokrm baculatého tvaru z jemného máslového těsta, zdobený temnou noční povídkovou oblohou, uvnitř se zářícím tvarohovým měsícem a sladoučkou hvězdnou posypkou, je mým oblíbeným cukrovým oddechem. Pokud vám tento výstižný popis zní lákavě a snad čistou náhodou také patříte do jednoho z mnoha obdivovatelů této lahodné dobrůtky, měli byste někdy zkoušet kouzelné vdolečky mojí maminky. To je teprve pochoutka! Když se mi dostane to štěstí tuto neobyčejnou lahůdku okusit, nedá se to přirovnat k ničemu jinému než napínavému dobrodružství. Prvním kousancem se ocitnu v divokém pralese smažené džungle u nadýchaného mléčného vodopádu. Při druhém kousnutí proklouznu k mlékové spršce a objevím za ní chuť tajemné tmavé jeskyně. Seberu všechnu odvahu a vydám se do ní. Společně s mým jazykem kloužu po chutném švestkovém tunelu a dobře si ho vychutnávám. Přesně ve chvíli, kdy mě pochmurná chodba povídkové náplně přestane zajímat a moje nožky se z neustálého chození černou norou unaví, spatřím na samém konečku dutiny bílé oslepující světlo. Když se k němu doplachtím, zavalí mě sladký pocit čerstvého mazlavého tvarohu, který mě, jak kouzlem osvěží z jednotvárné chutě kadtákové marmelády. Cítím se najednou celá lehoučká a jako by mi snad narostly křídla. Vznesu se do samého středu této bledé místnosti, kde objevím samotné srdce celé jeskyně. Tento tajuplný poklad s vrásčitým povrchem je moje oblíbená část celé výpravy, není to nic jiného než malinká sladoučká rozinka.

Z mého nasládlého blouznění mě vyruší, ani ne tak silný, ale mnou nečekaný, závan větru. Uvědomila jsem si, že mě myšlenky, bez mého povšimnutí, jako nějakou loďku dovezly až na konec vesnice. Protože jsem se nyní již neschovávala pod bezpečným pláštěm bezvětrí vesnických domů, byla jsem najednou úplně zranitelná jakékoliv víchřici či průvanu. A samozřejmě, že tento fakt neprošel bez povšimnutí. Z nedalekého křoví na mě koukal záhadný vetřelec. Jen mě spatřil, zablýštily se mu diamantové oči. Na nic nečekal a ladným skokem se ke mně rozletěl. Ani jsem

nestihla mrknout okem a už u mě byl. Docela malá meluzína. Rychle kolem mě několikrát zaplachtila a pak se mi hravě vloudila do vlasů. Začala si s nimi různě žertovně pohrávat a pohazovat. Ale ne! Tím vším hloupoučkým laškování mi je ale úplně rozcuchala. „Necháš toho!” okřikla jsem ji trochu mrzutě. Meluzínu, která do teď byla zabraná hrou s mými pampeliškově medovými vlasy, můj výkřik velice zastrašil. Vůbec ho neočekávala a samým leknutím mi vklouzla za krk až do mého azurového kabátku. Nepříjemně cítím, jak mi mráz přeběhl po zádech. Tento nepříjemný pocit mě donutí celou se zatřást. Otřes způsobí meluzíně nemalé zemětřesení, díky kterému vypadne z mého krajkového svetříku přímo na hliněnou zem. Dlouho však nelení, vyskočí na nohy a dá se do tance. Motá se kouzelně kolem mě a vybízí k úchvatnému valčíku. Mám neuvěřitelně magické nutkání se k ní přidat. Znenadání se moje chodila rozhodnou, že s touto touhou nanejdvůž souhlasí a já, cítíc se jak nějaká dubová loutka, se přidám k tomuto okouzlujícímu tanci. Kdyby teď mou půvabnou hru s větrem někdo viděl, myslel by si nejspíš, že jsem nějaký blázen.

Lehkými krůčky dotančím až ke kraji malebné louky. Sluníčko vykukne z poza vatového mraku a svými jemnými paprsky pohladí krajinu, která, jako by světlem probuzená, náhle ožívá. Vydám se po cestě a prohlížím si okolní překrásnou scenérii. Louku pokrývá vysoká tráva, která se v letním vánku příjemně kývá, pyšní se také svou různorodostí a všebarevností divokých květin a býlí. Přes oblohu někdo natáhl blankytně modré plátno, po kterém se rychle prohání stáda načechraných bílých beránek. Kolem mé hlavy proletí malý chlupatý čmelák, krátce mi usedne na rameno. Přináší sebou uklidňující pocit štěstí. Za chvíli spatřím kolem pilně plachtit nejednoho z jeho druhů. Nejsou jediným druhem stvořeníček, které zlaté vlásy slunečního svitu probraly. Vjetelí obědvá zaječí rodinka, která sem tam vystrčí hlavu, aby zkontrolovala, zda se je někdo nechystá slupnout. U lesa srandovně poskakují srnky a plně využívají své milované volnosti, kterou jim tak často závidím. Motýlci si dnes na sebe oblékli ty nejúžasnější a nejbarevnější šatičky. Navzájem si je ukazují, předhánějí se a hrají si jako malé děti. Kličkují mezi květinami, které se všelijak naparují, aby si jich všimlo co nejvíce pruhovaných slečen. Jedna taková zrovna pracovitě odlétá s plným košíkem sladoučkého pylu a při letu si stihne povšimnout červené dámy, která se zrovna doškrábala na nakonec stébla, aby byla vidět co nejvíce. Přála by si, aby si všichni všimli jejího zbrusu nového jahodového kabátku. Kéž bych měla tolik času, abych takhle mohla marnit den, pomyslí si včelka a kulatými obloučky ladně odletí. Všechno je tak ztichlé, a tak poklidné, myslím si. Z myšlení mě náhle vyruší hlasitý rámus.

Zaraženě stojím uprostřed mozaikové louky a svými smysly hledám zdroj tohoto nepříjemného zvuku. Moje oči se zarazí až o pár kroků později, kdy si povšimnu něčeho, co jsem do teď snad nikdy nespatriila. Uprostřed meze stojí nějaký mužiček a náramně lamentuje. Nevypadá vlastně zas tak zvláštně, jevil se jako jakýkoliv kluk mého věku. Nebo abych pravdu řekla, možná byl o pár let starší a trochu více našťavanější než ostatní chlapci. Protože ke mně stál zády, z obličeje jsem mu viděla jen pár hněvem zarudlých uší. Také měl uhlíkově černé vlasy, které vypadaly, jako by každou chvíli měly vzplát zlostí. Jeho nohy, které byly od dětských hrátek celé pobité a plné fialových modřin, měl z poloviny přikryté špinavými zablácenými kraťasy a jeho kaštanovou košilku zdobila vlněná huňatá vesta. Ale to, co mě na něm nejvíce udivilo, byl fakt, že v ruce držel proutkovou větvičku, s kterou agresivně mával k nebi ze strany na stranu. Ze všech různých možností, které mi probíhaly hlavou, mi v tu chvíli přišla nejrozumnější jen jediná. Je to čaroděj! Ano. Jinak se to přece nedá vysvětlit. Nedaří se mu udělat nějaké kouzlo, a proto nad tím tak zuří.

Ten proutek je určitě kouzelná hůlka. V tu chvíli na mne padla bázeň. Co když je nebezpečný a co když mě začaruje? Po dlouhém rozjímání jsem se ale rozhodla tohoto strašlivého mága oslovit. Nechtěla jsem si tuto příležitost nechat utéct, protože kouzelníka v našich krajích potkáte velice vzácně. Řekla bych, že tak maximálně dvakrát do roka.

Nesmělými krůčky jsem našlapovala po jemné trávě. I přes to, že jsem právě byla od tohoto mužika pár metrů, stále to nevypadalo, že by si mě nějak všimal. I když jsem měla slzy strachem na krajíčku, sebrala jsem veškerou svou vůli a zhluboka jsem se nadechla.

„Dobrý den!” promluvila jsem na něj. Chlapec mírně leknutím poskočil a pak ke mně pomalým obloukem otočil svoji hlavu. Chvíli na mě zíral a bylo vidět, jak se mu obličej studem zvolna zbarvuje do barvy rajčat z naší zahrádky.

Nejspíš tu nikoho vůbec nečekal a teď se náramně styděl za to, že ho někdo sledoval, jak tu zběsile mává proutkem.

Ostýchavě se ke mně otočil čelem a špitl: „Dobrý den.”

„Abych ho při tom kouzlení moc nerušila, šla jsem rovnou k věci: „Nerada ruším, ale ráda bych se alespoň jednou životě seznámila s někým tak neobyčejným, jako jste vy, pane čaroději.”

Chlapec na mě nepřítomně zíral, a tak jsem si dodala odvahy a pokračovala jsem: „Jak vlastně děláte svá kouzla? Je to tou hůlkou, že ano?”

Nastala chvíle trapného ticha, dokud můj takzvaný čaroděj nepropukl v hlasitý smích. Chechtal se, až mu začaly po tvářích téct obrovské průzračné slzy, což mě trochu uráželo.

Dotčeně jsem se ozvala: „Čemu se smějete, nejsem snad hodna znát vaše tajemství?“

„Ne, jde jen o to, že já nejsem žádný přihlouplý čaroděj,“ stále se posměšně hihňal neznámý, „jsem něco víc.“ „Já jsem totiž nebeský pasáček! Mám na starosti všechny kudrnaté beránky, kteří se prohání po této blankytně modré obloze,“ dodal pyšně.

Radostí se mi zaleskla kávová očka. Potkat nebeského pastýře!? To je určitě vzácnější než nějaké setkání s nudným kouzelníkem.

„Prozradte mi tedy, nač máte tu kouzelnou hůlku?“ dovolila jsem se zeptat.

„Tímto zázračným proutkem ovládám směr pohybu mých plyšových nebeských stád. Na kterou stranu mávnu, tam ovečky bez připomínek poběží,“ dodal patřičně důležitě.

„Vážně?“ podivila jsem se, „to bych opravdu ráda viděla.“

Na to se rajský pastevec zakabonil. Najednou už nepůsobil tak vznešeně a sebejistě. „Celý problém je však v tom,“ zachmuřil se, „že mne beránci vůbec neposlouchají. Ať mávám, jak mávám, ať si klidně ručky umávám, běží stále stejným směrem.“

Rozhostila se opět chvíle škrtícího ticha a já jsem se snažila jeho potíže pochopit. Ještě před chvílí mi tento klučina tvrdil, že mráčková zvířátka putují, kam čarovným proutkem ukáže a najednou že ne? Chtěla jsem mu však nějak pomoci. Krátce jsem se zamyslela.

„A proč tedy nepočkáte do zítřka? Možná, když vám pan Vítr bude přát, zafouká, a vaše milované stádo se vydá na druhou stranu.“

Pastýř se na chvíli odmlčel, zřejmě nevěděl, co na to říci. Nakonec však rozhořčeně vykřikl: „Ale já bych to chtěl hned! Proč bych měl čekat?“ Uraženě se ode mne odvrátil, zřejmě došel k názoru, že nejsem dosti vhodná na to, aby se mnou dál rozmlouval. Po krátké odmlce, pokračoval ve svém zběsilém mávání proutkem, ale beránci si ho nadále nevšíмали.

Zmateně jsem odcházela s pocitem, že nejsem jeho počínání nejspíš schopna pochopit. Na kraji rozkvetlé meze jsem se však naposledy otočila a trochu ustrašeně na něj zavolala otázku, která mi stále vrtala hlavou: „A co tedy budete dělat, až se nebeská stáda jednou otočí a půjdou vaším směrem?“

Ovčáček se jen krátce zamyslel a pak jednoduše odpověděl: „Poženu je zase zpátky!“

Pokračovala jsem dál po hliněné cestě, skřivánek mě doprovázel svými přečistými hlasivkami a jen pomalu jsem se blížila ke smaragdovému lesu, který byl již v nedohledu. Náhle jsem si všimla malého zatočeného šnečka, který se s blaženým úsměvem pomalu šinul na okraji stezky. Radostně si pobrukoval a chybělo jen málo k tomu, aby samou radostí začal zpívat.

Nedalo mi to a slušně jsem ho oslovila: „Dobrý den, pane Hlemýžď, kampak jste se vydal?“

„Jdu z vesnice na kraj lesa. Čeká tam na mne moje drahá rodina. Na cestě jsem již sedmý den a nesmírně se na ně těším,“ dodal vesele.

„Zmateně jsem se rozhlédla: „Nechci vám kazit vaši milou radost,“ zašeptala jsem trochu opatrně, „ale nejste ještě ani v polovičce své cesty.“

„Ano, ano, já vím,“ opáčil šneček a mlčky se sladkým úsměvem pokračoval ve své únavné pouti.

„Promiňte,“ vrtalo mi mou malou hlavičkou, „prozradte mi, proč tedy máte tak příznivou náladu?“ Šnek se kulišácky zahihňal a pak pravil: „Vidíš ten šedivý kámen, který leží za mnou?“

Podívala jsem se udiveně na kamínek, který spočíval pár centimetrů od něj, a nechápavě jsem odvětila: „Ano, vidím.“

Hlemýžď vítězoslavně vztyčil růžky: „Ještě včera jsem se nacházel před ním. Dnes už se plazím za ním!“

Medově jsem se na něj zaulila, na to se vážně nedalo už nic říci. Popřála jsem mu hodně štěstí a svižným krokem jsem se sama vydala k lesíku, který už na moji přítomnost dychtivě čekal.

■ Než jsem se ponořila do magického obětí stromového hájku, ještě dříve, než si mě unesla borově příjemná vůně jehličí do říše snů, vyrušilo mě náhlé lamentování. „Ale ne. Hlavně né další pastýř!“ zalekla jsem se. Tentokrát však bylo na vzdáleném podráždění něco odlišného. Vztekly hlas totiž doprovázely, jako zpěváka nějaké bubny, pravidelné hlasité rány. Pokračovala jsem teď po kamenité stezce o trochu opatrněji než předtím. Čím blíže jsem byla, tím jasněji jsem slyšela význam rozhořčených nadávek.

A můžu Vám prozradit, že tento rozhořčený vztekloun si nebral servítky: „Sakrablejzl, himer hergot, krucinajz, u sta hromů a světlušek, do včelího úlu..." Ať vás napadne cokoli neslušného, tento plantážník to znal.

Rozhrnula jsem zarostlé větvičky košatého křoví a k mému údivu jsem spatřila zvláštního mužíčka velikostí srovnatelného se mnou. I když nebyl výškový rozdíl pramoc velký, věkový rozhodně obrovský byl. Jeho tvář zdobil dlouhatánský stříbrný vous, a kolem očí se rozprostíraly rýhové vrásky. Na jeho hlavičce spočívala špičatá krvavě červená čepice, skoro stejně rudá jako jeho obrovský nos. Byl to podivný chlapík. Sekerou neustále bušil do kmene mladého buku, ten se však nevzdával lehce a vypadalo to jako by trpaslíkovy rány vůbec nevnímal. Aby také ne! Mužíček sice bušil do stromu vši svou urputnou silou, ale tupým koncem sekery. Bylo to podivné, ale konečně jsem cítila příležitost, že někomu mohu posloužit radou.

Opatrně jsem přistoupila s respektem k jeho rozmáchlým úderům a hlasitě, snažíc se přehlušit pravidelné rány, jsem slušně začala: „Dobré odpoledne, dědečku. Omlouvám se, že ruším, ale..."

Víc už jsem dodat nestačila. Mužik se bleskurychle otočil, že jsem jen tak, tak stačila uskočit. „Já nejsem žádný dědek," rozkřiknul se, „možná jsem pár staletí starý, ale rozhodně mi neříkej dědečku. Patřím k rodu Ox," pokračoval, „a to už mezi námi permoníky něco znamená."

„Ještě jednou se omlouvám, pane permoníku," opravila jsem se rychle, „chtěla jsem se jenom dozvědět, o co se to vlastně snažíte."

„No, chci přece pokácet tento mohutný strom, copak to nevidíš?" vykřikoval dál vztekle.

Dodala jsem si odvahy a pokusila se mu poradit: „Šlo by vám to určitě lépe, kdybyste sekery otočil a dál pokračoval tou ostrou hranou."

Hned jak jsem větu vyslovila, věděla jsem, že jí budu litovat. Mužíček se totiž začal měnit do všech barev duhy. Přes oranžovou k červené a pak pomalinku začal fialovět. Už, už jsem se začala bát, jestli bude v pořádku, když najednou zaječel: „Co si to dovoluješ. Takový človíček jako ty, nemůže přece o takové velikánsky důležité práci nic vědět..."

Náhle mi zakručelo v břiše a vidina maminčiných vdolků nabyla na síle. Vzpomněla jsem si, že mám vlastně důležitý úkol a doma čekají na průzračnou vodičku z lesní studánky. Rozhodla jsem se nerudného permoníka nechat jeho lamentování a bez rozloučení jsem rychle pokračovala ke svému cíli.

Když jsem se vzdálila, rozhostilo se za mnou nenadálé ticho. Permoník se zamyslel, otočil sekery a ke svému údivu mladý stromek několika seký udolal. Buk se zřítíl k zemi a spokojený trpaslík hrdě sám k sobě prohlásil: „Vidíte to, jak jsem chytře dokázal zcela sám pokácet tento strom. Ani jsem nepotřeboval ničí pomoc!"

Tiše našlapuji po klikaté lesní cestě. Pod mými šlapkami klikají hladké oblázky a praskají suché větévky mladých dubů a buků. Naslouchám zvuknému rytmu mých kroků a pobrukuji jim své melodie. Les, který se na venek zdá zcela tichý a bezhlučný, najednou ožívá směsicí pra různých zvuků. Nad hlavami mě jako fanfáry ohlašují lesní sýkorky, a o kousek dál klepe na stromový bubínek svým tvrdým zobákem datel. Nedaleko si posměšně hvízdá lajdácká straka, která právě unáší do svého blýskavého doupěte něčí lesklou bronzovou lžičku. Kdo asi dnes bude jíst polévku vidličkou, chechtá se ryšavá liška, číhající na svoji kořist. No abys ty vůbec nějaké jídlo měla, směje se pelášící zajíc, který si všiml její nechtěné přítomnosti, I jiná zrzavá slečna má problém se svým pokrmem, protože po několika ranách tvrdým oříškem o vrásčitou kůru stromu, jí nešikovně vyklouzává z maličkatých tlapek a padá na zem přímo na hlavu spícímu malému pruhovanému prasátku. To ustrašeně vylekané utíká s hlasitým kvikotem ke své už ne tak prťavé kančí mamince. Les na mě dýchá vůní smůly a shnilého dřeva, Překrásné stromy si mezi sebou vykládají uklidňujícím zvukem šumících listů. Bohužel jejich přenádherné řeči nerozumím, ale nejspíš se rozhodly, že se jim tuze líbím, protože nade mnou vytvořily mohutný oblouk propletaných větví, který mě chránil před žárem horkého letního slunce. Poklidné harašení rostlinek znenadání nahradí neznámý vzlykot.

Nedaleko cesty seděla spanilá víla. Měla na sobě světélkující průhledné šatky, které lehce odkrývaly její divukrásné štíhlé tělo. Její zářivě bílé vlasy jí sahaly až k zemi a byly ozdobené jednoduchou korunkou z lesních lístků.

Byla opravdu čarovně dokonalá. Jediná nepříjemná věc na ní byly obrovské vzlyky, které se rozlévaly a škubaly jejím tělem. Proč prostě dneska nemůžou být všichni šťastní, když je tak líbezný den. Trochu vyčerpaná z výsledků předchozích konverzací, jsem k ní přistoupila. Povšimla jsem si, že v ruce svírá kouzelně úchvatný náhrdelník z těch nejbělejších perel. Také bych si přála takový mít. Nadechla jsem:

„Pročpak pláčete, spanilá vílo?"

Víla na mě ani nepohlédla, jen dramaticky hlesla: „Ztratila jsem jednu korálku ze svého kouzelně úchvatného náhrdelníku.“ Poté už si mě vůbec nevšímal a plakala dále.

Znovu jsem nedokázala podchytit jádro jejího problému. Proč pláče nad jednou perlou, když v ruce svírá nejmíň třicet blyštivých dalších? Nic jsem raději víc nenamítala, jen o trochu zmateněji pokračovala čarovným hájkem.

Když už jsem to ani nečekala, otevřel se přede mnou náhle překrásný obraz lesní studánky, jako z nějaké pohádky. Do studánky padal pramínek křišťálové vody vyvěrající z malé, mechem porostlé skalky. Vděčně jsem se rozeběhla ke studánce a poklekla u jejího břehu. Její hladina byla čarovně průzračná a svůj unavený obraz jsem v ní viděla jako v nejzářivějším zrcadle. Slušně jsem ji pozdravila a poprosila o trochu její skvělé vody. Studánka se na mne culila v souhlasu. Byla jsem spokojená jen do té doby, než mne dohnalo strašné zjištění: „Vždyť já jsem ten džbánek v tom spěchu nechala doma.“

Svět je prostě už takový. Jdeme každý cestou, kterou si vybereme a potkáváme na ní plno podivných lidí, kterým často nerozumíme. Na své stezce děláme chyby a mnohé se nám nemusí podařit. I když se nám mnohdy zdá naše snažení zbytečné, vždy se můžeme vrátit k „mamince“ a začít svou pouť od znova a třeba lépe.